

כזה עוֹד לֹא הִיָּה

טוֹר בֵּית יוֹסֵף הַמְּנַקֵּד הַלְבוֹת שַׁבָּת

- ניקוד ופיסוק מלא
- ציטוטי הגמרא והראשונים מודגשים
- מראי מקומות בנפרד ולא בתוך הב"י
- הכל בכתב מרובע

כעת תוכל לדעת את
שרשי ההלכה
בלימוד מאיר עיניים
ועם פחות מאמץ.

לרכישה: אשדוד (ראשי) 05567-51110

אלעד 05331-77730

בית שמש 05832-89635

צפת 05832-28404

במייל: w0556751110@gmail.com

לצפייה בדוגמה
מתוך הספר

ב וְאֵם נְתַרְפְּקוּ יָפָה מֵעֶרֶב שֶׁבֶת - מִתְרִין
הַמְשַׁקֵּין הַיּוֹצֵאִין מֵהֶן.
כָּתַב בַּעַל הַתְרוּמוֹת וְלִי: גִּיגִית מְלֵאָה עֲנָבִים
שְׁבוּעֵטִין אוֹתָם בְּמִקְלוֹת - אִין זֶה נְתַרְפְּקוּ,
וְאִסוּר הֵינִן הַיּוֹצֵא מֵהֶם. וְאֵם יֵשׁ בְּגִיגִית יִין צְלוּל
שׁוֹיֵצָא מֵעֶרֶב שֶׁבֶת - מִתְר, שְׁכָל יִין וְיִין שׁוֹיֵצָא
בְּשֶׁבֶת מִן הָעֲנָבִים מִתְבַּטֵּל בֵּינָן שׁוֹיֵצָא מֵעֶרֶב
שֶׁבֶת. וּמִטַּעַם זֶה נִמְי מִתְר לְשִׁתוֹת יִין מִן הַחֲבִית

שְׁמִמְלֵאִין אוֹתָהּ עֲנָבִים שְׁלֵמִים וְנוֹתְנִים יִין עֲלֵיהֶם,
וְלֵאחֶר זְמַן מִתְבַּקְעִין וְיוֹצֵא מֵהֶם יִין, אִף בְּשִׁנְתַּבְּקוּ עוּ
בְּשֶׁבֶת, שְׁכָל מֵה שׁוֹיֵצָא מֵהֶם מִתְבַּטֵּל בֵּינָן שׁוֹיֵשׁ בּוֹ.
א וְתוֹתִים וְרַמּוֹנִים - אִסוּר לְסַחֲטָן, וְאֵם יֵצְאוּ
מֵעֲצָמָן: אִם עוֹמְדִין לְאֲכִילָה - מִתְר,
וְלֹא הַיּוֹשִׁינִן שְׁמָא יִמְלֵךְ עֲלֵיהֶן לְשִׁתְיָהּ, בֵּינָן דְּרַבָּן
לְאֲכִילָה; וְאִם עוֹמְדִין לְשִׁתְיָה - אִסוּרִים, הַיּוֹשִׁינִן
שְׁמָא יִסְחֹטוּ.

בית יוסף

ב וְאֵם נְתַרְפְּקוּ יָפָה מֵעֶרֶב שֶׁבֶת - מִתְרִין הַמְשַׁקֵּין הַיּוֹצֵאִין
מֵהֶם - נִתְבָּאָר בְּסִימָן רנ"ב.

כָּתַב בַּעַל הַתְרוּמוֹת: גִּיגִית מְלֵאָה עֲנָבִים שְׁבוּעֵטִין כִּה
בְּמִקְלוֹת וכו' - פן כתוב בסמ"ג ובסמ"ק, וכן כתב המרדכי
סוף פרק קמ"א דשבת, דשריני יין היוצא בשבת על ידי
שמתבטל ביין שצא מערב שבת. ולא דמי לדבר שיש לו
מתירין שיכול להמתין עד לאחר השבת, ואפלו באלף לא
בטיל, דהני מלי כשהאסור בעין מתחלה ואחר כך נחערב
בהתר, אבל הני לא נכר מעולם, אלא מעט מעט שיוצא
מתערב עם המשקין שיוצאו מאתמול. ה וכתבו עוד דענבים
שדרבן והוציא היין ונתנו עליהם מים לעשות תמד - מתר
למשך מהם ולשתות. ואפלו לא נתן מים, והיין מתמצה וזב
מאלי - מתר, כיון דרסקן מבעוד יום. ורבנו לא הזכיר דין
זה, לפי שהוא בכלל מה שנתבאר בסימן רנ"ב.

לה בהכ"ל. ועל אומר רב: הלוק היה רבי יהודה אף בזיתים
וענבים. ורבי יוחנן אומר: הלכה כרבי יהודה בשאר פרות,
ואין הלכה כרבי יהודה בזיתים וענבים. אומר רבא אומר רב
יהודה אומר שמואל: מודה היה רבי יהודה לחכמים בזיתים
וענבים, ומודים חכמים לרבי יהודה בשאר פרות. אומר לה
רבי ירמיה לרבי אבא: אלא במאי פליגי? אומר רב נחמן
בר יצחק: מסתבא - בתותים ורמונים פליגי, דתניא: "זתים
שמשה מהן שמן" וכו'. אשכחן רבי יהודה דמודה לרבנן
בזתים וענבים, רבנן דמודו לרבי יהודה בשאר פרות מנא
לן? דתניא: "סוחטין בפגעין ובפרישין ובגזרדין, אבל לא
ברמונים. ושל בית מנשיא בן מנחם היו סוחטין ברמונים".
ופרש רש"י: סוחטין בפגעין וכו' - דלא אורחיהו בהכ"ל,
ואין כאן משום דש. אבל לא ברמונים - דאורחיהו בהכ"ל.
ושל בית מנשיא - היו רגילין לסחט רמונים בחל, אלמא
דאבא דסחיט להו, הלכך בשבת אסור. אומר רב נחמן:
הלכה כשל בית מנשיא בן מנחם. וכתב הר"ף: נמצא עכשו
הכלל הראוי מכל אלו הדברים, שזתים וענבים אין סוחטין
אותן בשבת, ואם יצאו מעצמן - אסורין בין לאכילה בין
למשקין, לדברי הכל; ונתותים והרמונים - אסור לסחטן
בשבת לדברי הכל, ואם יצאו מעצמן: אם לאכלין - היוצא
מהם מתר, ואם למשקין - היוצא מהם אסור, כרבי יהודה.
ושאר פרות, כגון פגעין ופרישין - סוחטין אותם בשבת
לדברי הכל, עד כאן לשונו. וכן כתב הרא"ש, וכן כתב הרמב"ם
בפרק כ"א, וכן כתב הסמ"ג. אבל סמ"ק כתב וזה לשונו:
זתים וענבים אין סוחטין אותם, ואם יצאו מעצמן - אסורין.
ושאר פרות סוחטין אותם לכתחלה. ונתותים ורמונים - אין
סוחטין אותם... אף על גב דהמים אינן יוצאין מגופן,
אפלו הכי אסור לכתחלה; כל שכן סוחט פרות. דהמים

א וְתוֹתִים וְרַמּוֹנִים אִסוּר לְסַחֲטָן וכו' - גְּרִישׁ פֶּרֶק חֲבִית
תָּנָן: אִין סוּחֲטִין אֶת הַפְרוֹת הַיּוֹצֵאִין מֵהֶם מְשַׁקֵּין, וְאֵם יֵצְאוּ
מֵעֲצָמָן - אִסוּרִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִם לְאֲכִילִין - הַיּוֹצֵא
מֵהֶם מִתְר, וְאִם לְמִשְׁקִין - הַיּוֹצֵא מֵהֶם אִסוּר. וּפְרַשׁ רִש"י:
אִין סוּחֲטִין אֶת הַפְרוֹת - דְּהוּא לֵה מְפָרֵק תּוֹלְדָה דְּדִישָׁה.
וְאִם יֵצְאוּ מֵעֲצָמָן אִסוּרִין - גְּזֵרָה שְׁמָא יִסְחֹט לְכַתְחֵלָה. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לְאֲכִילִין - הֵם מְכַנְסִין אוֹתָם פְרוֹת. הַיּוֹצֵא
מֵהֶם מִתְר - דְּלֹא נִיחָא לֵה בְמָה שְׁזָבוּ, וְלִיכָא לְמַגְזֵר שְׁמָא
יִסְחֹט. וּבְגִמְרָא: אִמֵּר רַב יְהוּדָה אִמֵּר שְׁמוּאֵל: מוֹדָה הִיָּה רַבִּי
יְהוּדָה לְחַכְמִים בְּזִיתִים וְעֲנָבִים. מֵאִי טַעַמָּא? כִּיּוֹן דְּלְסַחֲטִיטָה
נִינְהוּ, יְהִיב דְּעֵתָהּ. וּפְרַשׁ רִש"י: מוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה - דְּאִף
עַל גַּב דְּהַכְנִיסָן לְאֲכִילִין - הַיּוֹצֵא מֵהֶם אִסוּר, דְּכִיּוֹן דְּרַב
לְסַחֲטִיטָה קְרִימִי, כִּי אֵתִי לִידֵי מִשְׁקָה יְהִיב דְּעֵתָהּ לְמַהְרֵי נִיחָא

מראה מקום

הגהות והערות

ב סעף ה. ג יג א. ד עמ' רפד. ה רנט. ו שבת קמג. ז שם.
ח הי"ב. ט יב ג. י עמ' רפב.

טכ ל' התרומה והמרדכי. צ ל' סמ"ג. ג ע"כ רש"י. ד ע"כ
רש"י. ה המשך דבריו: "אין סוחטים אותם לכתחלה בשבת וי"ט, ואם
יצאו מעצמם אם הוכנו למשקה היוצא מהם אסור, אם לאוכלים היוצא
מהם מותר כרבי יהודה". ועל זה כתוב בהגהה: "צ"ע אם למתק קאמר דוקא או למשקין קאמר". אח"כ כ' סמ"ק דין כבשות ושלקות "למימייהו פטור
אבל אסור, כרב ושמואל דתנא דבי מנשה מסייע להו". וכתוב בהגהה: "אע"ג דהמים" וכו', "אפי' למתק לא, שעשוין למשקין. וצ"ע בסמ"ג ובפ' חבית
בפ"ה גבי ההיא דאין סוחטין בפגעים כו' (ע"כ מצאתי)" עד כאן לשונו.